

- al vanaf 1980 bezig voor een beter milieu -

Aan: Rechtbank Oost-Brabant
Sector Bestuursrecht
Postbus 90125
5200 MA 's-Hertogenbosch

Ons kenmerk : JR2612

Mill: 6 juli 2026

Uw kenmerk : **bestreden besluiten**: Z/243220 (Natuurvergunning)& Z/249479 (Intrekking)

Uw kenmerken (Eerdere zaaknummers Rechtbank: ECLI:NL:RBOBR:2023:4987, SHE 23/1394 (ECLI:NL:RBOBR:2025:1707) en SHE 25/3354 OWNATU

BETREFT: Gecoördineerd en geconsolideerd beroepsschrift namens de Milieuvereniging Land van Cuijk gericht tegen:

1. Het besluit van het College van Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant d.d. 28 mei 2026 (kenmerk **Z/243220**) houdende de verlening van een omgevingsvergunning voor een Natura 2000-activiteit met behoud van 15% stikstofruimte (**Bijlage 1**).
2. Het besluit van het College van Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant d.d. 10 juni 2026 (kenmerk **Z/249479**) houdende de hernieuwde afwijzing van het verzoek tot intrekking van de natuurvergunning (**Bijlage 2**).

I. INTRODUCTIE EN PROCESRECHTELIJKE VOEGING

Ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (Awb) stellen wij, de **Milieuvereniging Land van Cuijk**, gevestigd te Mill, hierbij formeel beroep in tegen de twee hierboven genoemde, onlosmakelijk met elkaar verweven besluiten van het College van Gedeputeerde Staten van de Provincie Noord-Brabant (hierna: verweerder).

Hoewel verweerder heeft getracht de besluitvorming administratief te splitsen over twee procedures, vormen de besluiten feitelijk en rechtens één onplitsbaar feitencomplex met betrekking tot de agrarische locaties aan de **Hoekstraat 14-16 te Rijkevoort** (geëxploiteerd door Landbouwexploitatiebedrijf Cornelissen B.V. en/of daaraan gelieerde entiteiten).

Wij verzoeken de Rechtbank derhalve uitdrukkelijk om met toepassing van **artikel 8:14 van de Awb** over te gaan tot voeging van de behandeling van deze twee beroepen. Verweerder heeft immers getracht via de snelle verlening van de nieuwe natuurvergunning (de LBV-15%-regeling) op 28 mei 2026 een administratief schild op te richten om de dwingende rechterlijke handhavingsdeadline van 15 juni 2026 (zaaknummer SHE 25/3354 26 mei 2026) feitelijk inhoudsloos te maken.

Vanwege de extreme omvang van de onderliggende stikstofberekeningen, controlerapporten en jurisprudentie (Producties 1 t/m 31) worden de bijlagen bij dit beroepsschrift, ter voorkoming van onnodige administratieve lasten, **onverwijld langs elektronische weg aan uw Rechtbank nagezonden** zodra het zaaknummer aan ons is verstrekt.

II. INHOUDELIJKE EN PROCEDURELE BEROEPSGRONDEN

Ter inleiding vatten wij de kern van onze 11 beroepsgronden als volgt samen:

- **Grond 1: Illegale geheimhouding.** De provincie heeft de aanvraag natuurvergunning bijna een jaar lang verborgen gehouden, wat in strijd is met de Omgevingswet en de Bekendmakingswet. Van een correcte aanvraag is feitelijk geen sprake.
- **Grond 2: Termijnoverschrijding.** De ondernemer heeft de harde wettelijke Lbv-vervaldatum van 10 december 2025 gemist; de ODBN heeft het dossier daarna onbevoegd zelf aangevuld.
- **Grond 3: Softwarefout.** De besluiten rusten op een incompleet dossier en een verouderde, niet-toegestane versie van de AERIUS-software.

Deze brief graag digitaal, onder vermelding van ons kenmerk, beantwoorden.

secretariaat:
Beerseweg 10
5451NS Mill
www.mlvc.nl

secretaris : Jan Reijnen
telefoon : 0485-451071
rek.nummer : NL85TRIO0197910130
e-mail : secretariaat@mlvc.nl

- **Grond 4: Spookreferentie.** De provincie rekent met illegale ammoniakrechten uit 2016, wat een directe schending oplevert van de stikstofrechtelijke laagste-waarde-regel.
- **Grond 5: Verdampde rechten.** Omdat de milieuvergunningen in juli 2025 zijn ingetrokken en de stallen zijn gesloopt, stond de referentie op de beslisdatum feitelijk en rechtens op nul.
- **Grond 6: Procedurele manipulatie.** De ODBN heeft samenhangende procedures opgeknipt om de oudere handhavingsplicht en rechterlijke uitspraken te omzeilen.
- **Grond 7: Verkeerde regeling.** De provincie misbruikt de 15%-doorstartregeling als een 'passende maatregel', wat haaks staat op de systematiek van de landelijke Lbv-subsidie.
- **Grond 8: Negeren m.e.r.-fraude.** Het besluit negeert de onherroepelijke uitspraak van oktober 2023 over de m.e.r.-fraude, wat een directe schending van het Unierecht oplevert.
- **Grond 9: Natuurschade.** Er is ten onrechte geen Passende Beoordeling gemaakt, terwijl dit project actieve schade toebrengt o.a. aan de Sint-Jansberg en de Oeffelter Meent.
- **Grond 10: Subsidiefraude.** De basis van de vergunning rust op een onrechtmatige subsidieaanvraag.
- **Grond 11: Trage procedure.** De redelijke termijn (artikel 6 EVRM) is door toedoen van de overheid met jaren overschreden, wat recht geeft op een immateriële schadevergoeding.

Grond 1: Schending van de openbare publicatieplicht en het Fair Play-beginsel door actieve geheimhouding van de aanvraagprocedure

1. Verweerder heeft nagelaten om na ontvangst van de vermeende aanvraag van 8 februari 2025 **onverwijld** een openbare kennisgeving te plaatsen. Dit levert een directe schending op van de dwingende wettelijke publicatieplicht ex artikel 16.57 van de Omgevingswet. Het dossier is hierdoor **bijna een jaar lang feitelijk geheimgehouden**.
2. Nu verweerder in het besluit natuurvergunning onder punt 3 van de zienswijzennota expliciet erkent dat de brondocumenten van 8 februari 2025 bewust buiten de openbaarheid en terinzagelegging zijn gehouden onder de onjuiste stelling **dat deze 'niet relevant'** zouden zijn, is sprake van een directe schending van deze wettelijke bekendmakingsvoorschriften. Wij vragen uw Rechtbank dan ook om verweerder op grond van **artikel 8:42, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)** te bevelen de brondocumenten van 8 februari 2025 alsnog ongeschoond aan de Rechtbank te overleggen en aan ons ter beschikking te stellen, **bij gebreke waarvan uw Rechtbank wordt verzocht hieraan met toepassing van artikel 8:31 Awb de juiste processuele consequenties te verbinden**.
3. Het achterhouden van onderliggende aanvraagstukken levert een fundamenteel zorgvuldigheidsgebrek op ex artikel 3:2 Awb. Hierdoor staat in rechte vast dat er op de wettelijke Lbv-vervaldatum van 10 december 2025 (toelichting Grond 2) voor belanghebbenden en voor de Rechtbank geen controleerbaar of sluitend dossier aanwezig was. De formele rekenbasis is pas op 12 januari 2026 door de ODBN zelfstandig geconstrueerd, waardoor de dwingende twaalfmaandentermijn van de Lbv-regeling onherstelbaar is overschreden en verweerder de publiekrechtelijke bevoegdheid miste om de 15% doorstartregeling te accorderen.
4. Ingevolge de dwingende tekst van artikel 16.57 van de Omgevingswet is verweerder tevens wettelijk verplicht om onverwijld elektronisch kennis te geven van een aanvraag, **waarbij uitdrukkelijk de dag van ontvangst van de aanvraag moet worden vermeld**. Nu in rechte vaststaat dat verweerder heeft nagelaten deze dwingende kennisgeving in februari 2025 te publiceren, heeft zij de wet rechtstreeks overtreden. Dit levert een schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel ex artikel 3:2 Awb en het Fair Play-beginsel. Door de brondocumenten uit februari 2025 geheim te houden, erkent verweerder feitelijk dat er op de wettelijke Lbv-vervaldatum van 10 december 2025 geen sprake was van een **rechtsgeldige, complete of beoordeelbare procedure**.
5. Voorts heeft verweerder gehandeld in strijd met de dwingende indienings- en vormvoorschriften van de Omgevingswet. Een aanvraag om een omgevingsvergunning dient rechtens uitsluitend te worden ingediend via het landelijke Digitaal Stelsel Omgevingswet (DSO) dan wel door gebruikmaking van een officieel door de minister vastgesteld indieningsformulier ex artikel 16.1 van de Omgevingswet. Verweerder geeft in het bestreden natuurvergunning-besluit op pagina 10, punt 1 van de zienswijzennota letterlijk aan: **“De aanvraag van 8 februari 2025 is wel opgenomen in de documenten, dit betreft niet een aanvraag ingediend via DSO of ander indieningsformulier. De in de documenten opgenomen toelichting betreft de aanvraag.”** Met

deze formele bekentenis staat in rechte onomstotelijk vast dat er in februari 2025 geen sprake was van een rechtsgeldig aanvraagdocument. De stelling dat een vormvrije, losse toelichting als een publiekrechtelijke aanvraag kan worden aangemerkt, vindt geen enkele steun in het recht en levert een fataal zorgvuldigheidsgebrek op ex artikel 3:2 Awb. **Er is dus geen aanvraag!**

6. Dat het niet onverwijld bekend maken van de aanvraag duidt op rechtsongelijkheid en willekeur, wordt bewezen door de handelwijze van verweerder slechts 900 meter verderop. In de identieke situatie van **Cuijpers aan de Hapsedijk 22b**, ook een aanvraag Omgevingsvergunning voor een Natura 2000-activiteit, geregistreerd onder zaaknummer Z/271205 (**Bijlage 3**), werd de aanvraag op 29 december 2025 ontvangen en reeds op 13 januari 2026 officieel en **onverwijld elektronisch gepubliceerd** in het Provinciaal Blad onder nummer 455.
7. De wettelijke plicht **tot onverwijld kennisgeving** beoogt belanghebbenden direct te informeren over lopende claims op stikstofruimte. Door dit na te laten, zijn wij in juli 2025, toen de milieuvergunningen onherroepelijk werden ingetrokken en de Rechtbankuitspraak van maart 2025 reeds vigerend was, **doelbewust in de waan gelaten** dat de stikstofruimte definitief tot nul was gereduceerd en de sinds 2021 lopende rechtsstrijd was gestreden. Indien verweerder de wet had gevolgd, hadden wij reeds in juli 2025 effectieve rechtsmiddelen kunnen inzetten.
8. De ODBN fungeert als vaste, professionele uitvoeringsdienst voor verweerder en kent de dwingende publicatievoorschriften van de Omgevingswet en de Bekendmakingswet derhalve als geen ander. Het feit dat verweerder in de onderhavige procedure de openbare kennisgeving gedurende een periode van **nagenoeg elf maanden heeft achtergehouden**, toont aan dat er sprake is van een doelbewuste geheimhouding om belanghebbenden processueel buitenspel te zetten.
9. Dit wordt definitief feitelijk, visueel en tekstueel onderbouwd door verweerder zelf onder Hoofdstuk 1 ('Aanvraag') van het bestreden natuurvergunning-besluit. Verweerder registreert daar officieel dat na de aanvraag van 8 februari 2025 **“de aanvraag achtereenvolgens op 25 juli 2025, 17 oktober 2025, 9 december 2025 en op 13 december 2025 is aangevuld”**. Nu de gemeente Land van Cuijk de milieuvergunningen voor de varkenshouderijen op Hoekstraat 14 en Hoekstraat 16 al op 4 juli 2025 formeel had ingetrokken (**bijlagen 4 en 5**), staat in rechte vast dat de allereerste materiële indiening van deze **toelichting bij de aanvraag** pas heeft plaatsgevonden **nadat** de stikstofrechten aan de basis al volledig waren uitgewist.
10. De innerlijke tegenstrijdigheid van de procedurele tijdlijn is voor ons niet te volgen. Verweerder tracht de indiening van de **“toelichting bij de aanvraag kenmerk versie 1.3”** en de AERIUS-berekeningen door Derks Advies op 13 december 2025 (**bijlage 6**) te kwalificeren als een **reguliere 'aanvulling'** op een lopende procedure. Wij wijzen erop dat van een rechtsgeldige aanvulling rechtens nimmer sprake kan zijn, daar er in februari 2025 bij gebreke van een formeel DSO-indieningsformulier ex artikel 16.1 van de Omgevingswet **geen enkele juridische basis of brondossier bestond om aan te vullen**. De opeenvolgende revisies van juli, oktober en december 2025 bewijzen dat het dossier feitelijk nog in aanbouw was. De indiening op 13 december 2025 kan derhalve uitsluitend worden aangemerkt als een onrechtmatige, vormvrije materiële indiening. Aangezien deze initiële feitelijke indiening bewijsbaar drie dagen ná het onherroepelijk verstrijken van de dwingende Lbv-vervaltermijn van 10 december 2025 heeft plaatsgevonden, miste verweerder de publiekrechtelijke bevoegdheid om het project nog in behandeling te nemen en dient de beschikking wegens strijd met de wet te worden vernietigd.
11. **Onze conclusie:** nu de 'Toelichting bij de aanvraag kenmerk versie 1.3' (**bijlage 6**) bewijst dat dit dragende rapport, pas op 25 juli 2025 voor het eerst is opgesteld en de verplichte AERIUS-berekeningen pas op 13 december 2025 feitelijk zijn ingediend, heeft verweerder gehandeld op basis van een gefingeerd feitencomplex. Omdat er op de wettelijke Lbv-vervaldatum van 10 december 2025, én ook op 13 december 2025, geen sprake was van een rechtsgeldige, complete of via **het dwingend voorgeschreven indieningsformulier ingediende aanvraag**, ontbeert de gehele ambtelijke keten elke publiekrechtelijke bevoegdheid. Het achteraf administratief construeren van **een fictieve startdatum in februari 2025** levert een schending op van artikel 3:2 en artikel 3:3 Awb, waardoor allebei de thans bestreden besluiten — te weten de verleende Natura 2000-vergunning onder kenmerk Z/243220 én het weigeringsbesluit tot handhaving onder kenmerk Z/249479 — wegens een fundamenteel rechtsgrondslaggebrek integraal dienen te worden vernietigd.

12. Finaal wijzen wij op de fatale rechtstechnische doorwerking van dit zorgvuldigheidsgebrek naar de omvang van de referentiesituatie. Ingevolge constante jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dient verweerder op de actuele beslisdatum (**in casu mei 2026**) eerst dwingend te toetsen of het desbetreffende bedrijf nog feitelijk in werking is, of de stallen fysiek aanwezig zijn en of de onderliggende omgevingsvergunning voor milieu nog vigeert. Pas indien aan die cumulatieve voorwaarden op de beslisdatum is voldaan, mag voor het bepalen van de definitieve stikstofreferentie worden teruggekeken naar de rechtstoestand op de formele aanvraagdatum. Nu vaststaat dat er op 8 februari 2025 wegens strijd met artikel 16.1 van de Omgevingswet geen sprake was van een rechtsgeldige aanvraag, en de allereerste materiële 'Toelichting bij de aanvraag' pas op 25 juli 2025 is opgesteld, is **de onrechtmatige vergunningsprocedure** pas gestart nadat de gemeente de beide milieuvergunningen op 4 juli 2025 al integraal had ingetrokken. Aangezien op de **uiteindelijke beslisdatum in mei 2026** de milieu-intrekkingen onherroepelijk vaststonden en de stallen werden gesloopt, was de referentiebasis ingevolge de dwingende stikstofrechtelijke laagste-waarde-regel al definitief gereduceerd tot **exact 0,00 kilogram**. Verweerder miste derhalve elke publiekrechtelijke bevoegdheid om de 15% restruimte te berekenen over de oude, vervallen situatie uit 2016. Alleen al om deze reden dienen allebei de bestreden besluiten wegens strijd met de wet integraal te worden vernietigd.

Grond 2: Niet-bevoegde toepassing 15%-regeling wegens wettelijke termijnoverschrijding per 10 december 2025 en niet-rechtmatige ambtelijke completering

1. De bestreden besluiten zijn gebaseerd op de Lbv-regelingen, t.w. Regeling subsidie landelijke beëindigingsregeling veehouderijlocaties (**Staatscourant 2023, nr. 14992**) en de Regeling subsidie landelijke beëindigingsregeling veehouderijlocaties met piekbelasting (**Staatscourant 2023, nr. 15029**). Ingevolge de dwingende bepalingen van de Lbv-regelingen, zoals gewijzigd op 26 september 2024 (**Staatscourant 2024, nr. 31554**), geldt een strikte contractuele en wettelijke vervalt termijn. Artikel I, onderdeel B stelt als dwingende voorwaarde dat de **subsidieontvanger "binnen twaalf maanden nadat de overeenkomst is gesloten, bij het bevoegd gezag een of meer aanvragen indient tot het nemen van besluiten"**. Blijkens de Toelichting dient dit een **"goede en complete aanvraag"** te zijn en **"Wel wordt van de deelnemer vereist dat hij binnen twaalf maanden na het ondertekenen van de overeenkomst de benodigde aanvragen voor de intrekking of wijziging van de vergunningen heeft ingediend"**.
2. In de **officiële brief** van de gemachtigde van de ondernemer aan de Raad van State d.d. 11 december 2024 (**Bijlage 7**) is verklaard dat de deelname aan de Lbv-regeling op dat moment al **"absoluut vaststaat"** en dat men **"op dit moment ook doende is om de stallen leeg te draaien"**. De dwingende 12-maandetermijn voor het indienen van een complete aanvraag liep derhalve onherroepelijk af **op 10 december 2025**.
2a. Wij wijzen er nadrukkelijk op dat wij, evenals uw Rechtbank, door het weglaten van de **originele Lbv-overeenkomst** in het dossier buitenspel worden gezet om de **exacte vervaldatum** onafhankelijk te controleren. Nu de gemachtigde op 11 december 2024 reeds verklaarde dat de deelname 'absoluut vaststaat' (**Bijlage 7**), is het feitelijk zeer aannemelijk dat de formele ondertekening van de overeenkomst met de Staat reeds ver vóór deze datum heeft plaatsgevonden. Indien de contractdatum bijvoorbeeld in oktober of november 2024 ligt, was de dwingende twaalfmaandetermijn in oktober of november 2025 al onherroepelijk verstreken. Het achterhouden van dit brondocument ontnemt ons onze processuele rechten om de formele bevoegdheid van verweerder objectief te toetsen, hetgeen een schending oplevert van artikel 8:42 Awb en dwingt tot het overleggen van het contract.
3. Als gevolg van het verlopen van de 12 maandetermijn op 10 dec. 2025 staat vast dat **alle in dit dossier gehanteerde AERIUS-berekeningen overtijd zijn ingediend**. Zelfs de initiële papieren toelichting (**versie 1.3, Bijlage 6**), dateert van **13 december 2025** en is drie dagen ná het onherroepelijk verstrijken van de wettelijk termijn ingediend.
4. Uit de opsomming op pagina 6 van het besluit natuurvergunning blijkt dat de aanvrager op 13 december 2025 uitsluitend een stikstofberekening van de beoogde projectsituatie had overgelegd (**5°Aerius berekening, kenmerk: RfeHaFcYFhWV in het besluit**). De voor een 15%-regeling

- dwingend voorgeschreven AERIUS-berekening van de referentiesituatie na gedeeltelijke intrekking (**3°Aerius berekening, kenmerk: RfmGoEEGanA1 in het besluit**) ontbrak volledig: volgens punt 4. Ontvankelijkheid is deze berekening door **verweerder zelf geconstrueerd**.
5. De ambtelijke vertraging en het defecte karakter van het dossier worden definitief rechtens vastgelegd door de uitspraak van de enkelvoudige kamer van uw Rechtbank d.d. 26 mei 2026 onder zaaknummer **SHE 25/3354 OWNATU (Bijlage 8)**. In dit vonnis heeft uw Rechtbank het beroep wegens niet tijdig beslissen van ons gegrond verklaard, met de uitdrukkelijke vaststelling dat verweerder de eerdere rechterlijke beslistermijn van **27 september 2025** onrechtmatig heeft laten verstrijken. Wegens het aanhoudende ambtelijke stilzitten waren wij op **25 november 2025** genoodzaakt een beroep wegens niet tijdig beslissen bij uw Rechtbank in te dienen. Vaststaat dat op al deze fatale procedurele data — inclusief de contractuele Lbv-vervaldatum van **10 december 2025** — er milieutechnisch nog geen enkele AERIUS-referentieberekening in het dossier aanwezig was. Dit levert het onomstotelijke bewijs dat verweerder de **besluitvorming doelbewust heeft opgeschort en de rechterlijke termijnen heeft overschreden**, louter om de vergunninghouder de gelegenheid te geven buiten de wettelijke termijnen om **alsnog stikstofrechten kunstmatig te construeren**.
 6. De onbevoegdheid van verweerder wegens de overschreden Lbv-termijn wordt definitief aangetoond door de eigen formele procesbrief van de ODBN aan uw Rechtbank d.d. **22 december 2025** onder kenmerk Z/267720 (**Bijlage 9**). In dit geschrift erkent verweerder **twaaalf dagen** ná het onherroepelijk verstrijken van de wettelijke Lbv-vervaldatum letterlijk dat **'de laatste aanvullingen op het verzoek door vergunninghouder op dit moment door ons beoordeeld worden'**. Dit levert het onomstotelijke, schriftelijke bewijs dat er op de deadline van 10 december 2025 geen complete of beoordeelbare aanvraag lag. Het feit dat verweerder in die brief **de misleidende claim** uit het overtijd ingediende 'Toelichting bij de aanvraag, kenmerk versie 1.3' overneemt dat de **emissie met '93 procent' zou krimpen**, bewijst een schending van de **ambtelijke vergewisplicht ex artikel 3:2 Awb**. Deze 93 procent is immers berekend over de vervallen referentie uit 2016 van ruim 13 ton, terwijl de 15% restruimte rechtens berekend had moeten worden over een rechtmatige stikstofemissie die door de opgestapelde illegaliteit en de provinciale verordening feitelijk dichter bij de 0 kilogram dan bij de 13 ton lag. De wettelijk verplichte AERIUS-referentieberekening van de 15% restruimte op basis van de werkelijke nulreferte **ontbrak op dat moment volledig** en is pas op 12 januari 2026 ambtelijk achter de schermen geconstrueerd.
 7. Aangezien de aanvraag op de vervaldatum van 10 december 2025 incompleet was, miste verweerder na deze datum de bevoegdheid om het dossier nog in behandeling te nemen of hersteltijd te bieden. In plaats van de aanvraag wegens het onherstelbaar overschrijden van deze Lbv-vervaltermijn **direct af te wijzen**, heeft de ODBN de essentiële stikstofonderbouwing op 12 januari 2026 achter de schermen zélf ambtelijk gegenereerd. Verweerder tracht dit te rechtvaardigen met de stelling dat zij bevoegd is om een verschilberekening zelfstandig te produceren ter controle. Zij miskent dat de Lbv-regeling eist **dat de subsidieontvanger** binnen de termijn **zelfstandig een volledige aanvraag indient**. Het feit dat verweerder de dragende referentieberekening zelf moest construeren, bewijst onomstotelijk dat de aanvraag op 10 december 2025 incompleet was. Verweerder is op de stoel van de aanvrager gaan zitten, heeft het neutraliteitsbeginsel uit artikel 2:4Awb geschonden en de dwingende vervaltermijn omzeild. Het bestreden Natura 2000-besluit en het samenhangende intrekkingsbesluit dienen ook om deze redenen te worden vernietigd.

Grond 3: Onvolledigheid van het vergunningsdossier en incorrecte motivering omtrent de gebruikte softwareversie

1. De onvolledigheid van het dossier treft de nieuwe natuurvergunning Z/243220 rechtstreeks. Verweerder heeft de in het parallelle intrekkingsbesluit Z/249479 gehanteerde cruciale referentieberekening van **2 februari 2026 met kenmerk S4mRpKUw6tVg** in het besluit nieuwe natuurvergunning geheel weggelaten. Het vergunningsdossier was ten tijde van de beslissing op 28 mei 2026 administratief al niet sluitend. Dit was door ons al bevestigd in onze zienswijze van 6 maart 2026 (**Bijlage 10**), waarin door ons is vastgesteld dat de dragende aanvraag van 8 februari 2025 door verweerder nooit ter inzage is gelegd. **Het achterhouden** van het initiële aanvraagdocument maakt dat het publiek de grondslag van het project gedurende de gehele

procedure niet heeft kunnen controleren, hetgeen een directe schending oplevert van de openbare voorbereidingsprocedure en **artikel 3:2 Awb**.

2. Subsidiair, voor zover wordt geoordeeld dat het dossier administratief wel compleet zou zijn met de berekeningen van 12 januari en 2 februari 2026, berust het bestreden besluit op een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht uit artikel 3:2 Awb. Ingevolge de landelijke releaseberichten van het Ministerie van Landbouw, Luchtkwaliteit, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur en BIJ12 is op **10 februari 2026** de subversie AERIUS Calculator 2025.2 officieel gelanceerd en verplicht gesteld voor alle lopende besluiten. **Vanaf 14 april 2026** is bovendien subversie AERIUS Calculator 2025.3 voorgeschreven (**bijlage 11**).
3. De noodzaak tot onverwijld herberekening in de meest actuele subversie wordt opgelegd door de officiële richtlijnen en handleidingen op de centrale website van AERIUS, beschikbaar via www.aeriusproducten.nl/wetenschappelijke-onderbouwing/actualisatie.

Onder het hoofdstuk **Gevolgen van de actualisatie voor vergunningverlening** schrijft de wetgever en beheerder zelf voor dat indien het bevoegd gezag vóór de actualisatiedatum nog geen definitief toestemmingsbesluit heeft genomen, de berekening **onvoorwaardelijk opnieuw uitgevoerd** moet worden met **de nieuwe versie**. De handleiding vermeldt expliciet dat dit ook geldt in de periode totdat een besluit onherroepelijk is en een besluit wordt aangevochten in een lopende procedure.

4. Blijkens de **disclaimers** op alle laatste pagina's van de Aerius-bijlagen heeft verweerder deze instructie en wetgeving genegeerd. Alle dragende berekeningen voor zowel de projectvergunning als het intrekingsbesluit zijn blijven staan op de verouderde en rechtens vervallen subversie 2025.0.1.

Nu de besluiten dateren van 28 mei 2026 en 10 juni 2026, lag er op de beslisdata een absolute en Unierechtelijk verankerde plicht om een volledige herberekening uit te voeren in de op dat moment vigerende subversie 2025.3. Het achterwege laten van deze controleberekening levert een onherstelbaar zorgvuldigheidsgebrek op.

5. De absolute nietigheid van de overgelegde stikstofberekeningen wordt bovendien bevestigd door de disclaimer die op de laatste pagina van de officiële AERIUS-bijlagen staat vermeld. In deze disclaimer schrijft de ministeriële beheerder zelf de dwingende voorwaarde voor dat **de bovenstaande gegevens enkel bruikbaar zijn tot er een nieuwe versie van AERIUS beschikbaar is**. Nu tussen de aanmaakdatum van de bijlagen van 13 december 2025 t/m 2 februari 2026 en de uiteindelijke beslisdatum in mei en juni 2026 bewijsbaar twee verplichte software-updates beschikbaar zijn gesteld, is de juridische en technische bruikbaarheid van de rapportages op basis van deze eigen disclaimervoorwaarde onherstelbaar komen te vervallen. Verweerder heeft derhalve beslist op basis van documenten waarvan de formele rechtskracht en geldigheid reeds door de wetgever zelf expliciet waren uitgesloten.

6. Om het gebruik van de oudere versie "**recht te praten**", heeft verweerder op pagina 6, punt 4 Ontvankelijkheid van het bestreden besluit natuurvergunning **de pertinente onjuistheid** opgenomen, dat de aanvraag is getoetst aan de **AERIUS Calculator 2026**. Nu uit de officiële publicaties vaststaat dat de wetgever louter de geactualiseerde versies van 2025 voorschreef en een versie 2026 ten tijde van de bestreden besluiten **feitelijk nog helemaal niet bestond**, heeft verweerder gehandeld in strijd met de waarheidsplicht en is haar **formele motiveringsplicht uit artikel 3:46 Awb** geschonden.

7. Voor zover verweerder of de vergunninghouder trachten te betogen dat de softwarefout en het ontbreken van de verplichte actuele subversie gedurende de loop van de procedure hersteld kunnen worden, faalt dit verweer rechtens. Blijkens de formele zienswijze van ons d.d. 1 april 2026 (**Bijlage 12**) staat vast dat verweerder de besluitvorming op ons intrekingsverzoek doelbewust heeft aangehouden tot ver na de door uw Rechtbank gestelde harde beslistermijn van 27 september 2025, louter om de vergunninghouder de gelegenheid te geven de onderhavige vergunningaanvraag voor een Natura2000 activiteit, tot en met 13 december 2025 ambtelijk te completeren. Een bestuursorgaan mist de publiekrechtelijke bevoegdheid om **haar eigen onrechtmatige termijnoverschrijding** nog verder door te laten lopen, teneinde een gunstiger feitencomplex voor een overtreder te creëren. Nu de stikstofonderbouwing op de fatale deadline van 10 december 2025 bewijsbaar incompleet was, had de aanvraag direct **niet-ontvankelijk moeten worden verklaard**.

8. Dat verweerder de bestreden beschikkingen op **28 mei 2026** en **10 juni 2026** snel heeft genomen louter om onder de dwingende dwangsommen van de Rechtbankuitspraak van **26 mei 2026 (zaaknummer SHE 25/3354 OWNATU)** uit te komen, bewijst het totale zorgvuldigheidsdefect. Binnen de aldus ambtelijke doorlooptijd van exact 48 uur was het voor verweerder technisch en materieel blijkbaar onmogelijk om een deugdelijk, rechtsgeldig besluit voor te bereiden. Verweerder heeft de dwingende software-updates van februari en april 2026 genegeerd, waardoor de vergunningen rusten op bijlagen die volgens hun eigen disclaimerclausule reeds niet meer bruikbaar waren. **Het overhaast publiceren van een defect besluit** teneinde een financiële sanctie te ontwijken, levert een schending op van **het zorgvuldigheidsbeginsel ex artikel 3:2 Awb** en maakt de beide beschikkingen wegens het ontbreken van een deugdelijke feitelijke en wetenschappelijke grondslag integraal vernietigbaar.
9. Dat de feitelijke en rechtelijke grondslag van de bestreden beschikking ten tijde van de besluitvorming in mei en juni 2026 volstrekt onduidelijk en onzorgvuldig was, is vastgelegd door de interne nota van het Ministerie van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur d.d. 4 juni 2026 onder kenmerk DGA/106771417 (**Bijlage 13**). **In deze uitstelbrief** ten behoeve van de beantwoording van Kamervragen van de Partij voor de Dieren erkent de ministeriële top zwart op wit dat de onderhavige casus wegens de complexe verwevenheid met milieuregelgeving, de omgevingsvergunning natuur **en de verstrekte Lbv-beëindigingssubsidie zo onduidelijk is**, dat beantwoording binnen de wettelijke termijnen onmogelijk is. Het feit dat het ministerie en de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RVO) hangende de procedure intensief interbestuurlijk overleg moeten voeren om de **feitelijke en subsidietechnische grondslagen te ontwarren**, bewijst dat verweerder heeft beslist op basis van een dossier dat op de beslisdatum administratief en zorgvuldigheidstechnisch absoluut niet sluitend was, hetgeen een directe schending oplevert van artikel 3:2 Awb.

Grond 4: Niet toegestane gebruik van een materieel, feitelijk en milieurechtelijk illegale referentiesituatie

1. Verweerder hanteert in beide bestreden besluiten ten onrechte de natuurvergunning van 2 juni 2016 als een rechtmatige referentiesituatie voor intern salderen. Verweerder stelt in het nieuwe Natura2000 besluit in de zienswijzennota pagina 10 punt 2, ten onrechte dat de uitspraak van uw Rechtbank van 28 maart 2025 (zaaknummer SHE 23/1394) (**bijlage 14**) 'slechts' **“een motiveringsgebrek betrof”**. Hiermee verdraait verweerder de feiten van de betreffende uitspraak.
2. Uit de formele uitspraak van 28 maart 2025 blijkt dat uw Rechtbank onder **rechtsoverweging 8.2** expliciet heeft geoordeeld dat de basis van de vergunning uit 2016 materieel illegaal is: de vergunning is in strijd met **artikel 6, lid 3, van de Habitatrichtlijn** verleend omdat *“deze destijds ten onrechte is gebaseerd op het PAS. De hierin **gemaakte beoordeling is ontoereikend**”*. De **gemaakte beoordeling was ontoereikend volgens rechtsoverweging 8.1: “In het verweerschrift erkent het college echter dat de natuurvergunning is verleend in strijd met wettelijke voorschriften”**. Dit verweerschrift van verweerder zelf is van 7 juni 2024 (**bijlage 15**), het was dus **verweerder zelf** die al in juni 2024 tot de conclusie kwam dat **de natuurvergunning 2016 onhoudbaar was**.
3. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, bijvoorbeeld de richtinggevende uitspraak **ECLI:NL:RVS:2024:4923 van 18 december 2024 (rechtsoverweging 18.5)**, Rendac-uitspraak, mag een vergunning met een fundamenteel Europees-rechtelijk gebrek (**AquaPri-arrest (Hof van Justitie EU, C-142/16)**) nooit de basis vormen voor nieuwe stikstofrechten (zoals de 15%-regeling). De Afdeling overweegt daarin expliciet dat de formele rechtskracht van een eerdere vergunning **volledig wordt doorbroken** op het moment dat naar nationaal recht voor de voortzetting van een **eerder niet toereikend passend beoordeeld project een nieuwe vergunning is vereist**. Nu de vergunninghouder in de thans voorliggende Lbv-procedure een nieuwe omgevingsvergunning voor een Natura 2000-activiteit heeft aangevraagd voor **een gewijzigde vervolgfunctie**, is deze Unierechtelijke uitzondering integraal van toepassing. Wij hebben deze dwingende Unierechtelijke **herstelplicht reeds in onze beide zienswijzen (bijlagen 10 en 12) expliciet opgenomen**. Verweerder heeft de toepasselijkheid van deze Rendac-jurisprudentie in beide bestreden besluiten **onbeantwoord gelaten**, hetgeen een motiverings- en zorgvuldigheidsgebrek oplevert. Verweerder miste derhalve de publiekrechtelijke

- bevoegdheid om de wegens strijd met de Habitatrichtlijn verleende vergunning van 2 juni 2016 als een rechtmatig uitgangspunt voor saldering te hanteren.
4. Subsidiair voeren wij aan dat **de definitieve verdamping** van een mogelijke referentiesituatie heeft plaatsgevonden op intrekingsdatum 4 juli 2025. Op die datum heeft het College van B&W van de Gemeente Land van Cuijk de omgevingsvergunningen milieu voor de locaties Hoekstraat 14 en 16 volledig ingetrokken (**bijlagen 4 en 5**). Sinds juli 2025 mag er op deze locaties milieurechtelijk geen enkel dier meer worden gehouden. Op de actuele beslidsdata van de bestreden besluiten (28 mei 2026 en 10 juni 2026) was de laagste wetmatige referentiesituatie onder de laagste-waarde-regel derhalve **exact NUL**. Er bestond juridisch geen enkele referentie ruimte meer om 15% van te behouden voor een doorstart als loonbedrijf en ondersteuningsbedrijf voor akkerbouw.
 5. Verweerder heeft in het bestreden besluit echter gerekend met een volstrekt fictieve en Unierechtelijk illegale referentiemassa van ruim **13.000 kg ammoniak** uit de natuurvergunning van 2016. Door toe te staan dat de vergunninghouder 15% restruimte behoudt over deze referentie, heeft verweerder gehandeld in strijd met de **laagste-waarde-regel**, het **zorgvuldigheidsbeginsel (art. 3:2 Awb)** en **artikel 6 lid 3 van de Habitatrichtlijn**. Ook op basis van deze subsidiaire grondslag kunnen beide besluiten onmogelijk in stand blijven.
 6. Nu de onderliggende natuurvergunning uit 2016 door uw Rechtbank reeds materieel illegaal is verklaard en de milieuvergunningen in juli 2025 volledig zijn ingetrokken, was de laagst wetmatige referentiewaarde **ten tijde van het besluit** feitelijk gereduceerd tot **NUL**. Verweerder mist de publiekrechtelijke bevoegdheid om via een subsidieomweg stikstofrechten te verlenen die milieurechtelijk allang zijn komen te vervallen.
 7. Verweerder tracht de hantering van de vergunning uit 2016 onder punt 5 van de zienswijzennota van de natuurvergunning te rechtvaardigen met de stelling dat deze onherroepelijk is en er sprake is van **'gerealiseerde activiteiten op de betreffende locatie'**. Dit verweer is rehtens onhoudbaar. Verweerder negeert hiermee de bindende uitspraak van uw Rechtbank van **28 maart 2025 (zaaknummer SHE 23/1394)**, waarin de vergunning uit 2016 reeds materieel illegaal is verklaard.
 8. Bovendien is de stelling dat de **activiteiten "rechtmatig zijn gerealiseerd"** een feitelijke onjuistheid; het onherroepelijke **Invorderingsbesluit van 15 maart 2021 (Bijlage 16)** bewijst dat de verplichte luchtwassers nooit zijn geplaatst, terwijl de uitspraak van uw Rechtbank van **17 oktober 2023, ECLI:NL:RBOBR:2023:4987 (Bijlage 17)** onomstotelijk heeft vastgesteld dat de exploitatie van stal 3 op Hoekstraat 14, berust op bewuste **m.e.r.-fraude**. Een doorlopend gesanctioneerde en Unierechtelijk illegale bedrijfssituatie kan onder de dwingende **laagste-waarde-regel** nimmer worden tegengeworpen als een rechtmatig 'juridisch uitgangspunt' voor het behoud van stikstofrechten.
 9. Meer subsidiair voeren wij aan dat de door verweerder gehanteerde referentiemassa in strijd is met de provinciale **Interim omgevingsverordening (Iov) t.g.v. het niet voldoen aan het Besluit emissiearme huisvesting**. Blijkens de onherroepelijke uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 3 februari 2021 onder nummer ECLI:NL:RVS:2021:216 (**bijlage 18**) staat in rechte vast dat de stalsystemen op de locatie Hoekstraat 14 op de **wettelijke peildatum van 17 juli 2017 (bijlage 19)** niet voldeden aan de maximale emissiegrenswaarden van het Besluit emissiearme huisvesting.
 10. Uit het procesverloop en rechtsoverweging 2 en 4.2 van deze uitspraak blijkt dat verweerder de vergunninghouder **reeds bij besluit van 2 april 2019** een last onder dwangsom heeft moeten opleggen omdat de feitelijke ammoniakemissie van de inrichting 7.506 kilo per jaar bedroeg, terwijl de dwingende landelijke bovengrens van het Besluit emissiearme huisvesting voor dit aantal dierplaatsen maximaal 7.238,4 kilo ammoniak per jaar toestond. De Afdeling bestuursrechtspraak heeft onder rechtsoverweging 4.3 bindend geoordeeld dat verweerder volledig bevoegd en verplicht was handhavend op te treden omdat de feitelijke stalsystemen de wettelijke emissiewaarden overschreden.
 11. Door deze jarenlange, door de hoogste rechter vastgestelde overtreding van het Besluit emissiearme huisvesting (Beh), welke blijkens de uitspraak pas in **september 2019 werd beëindigd** door het gedeeltelijk slopen van dierplaatsen (rechtsoverweging 13.1), staat in rechte vast dat de stallen op de wettelijke **peildatum van 17 juli 2017 (bijlage 19)** niet aan het Beh voldeden. Ingevolge constante rechtspraak van de Raad van State mag de referentiesituatie voor

intern salderen nimmer worden gebaseerd op ammoniakrechten die in strijd met de dwingende grenswaarden van het Besluit emissiearme huisvesting of de Interim omgevingsverordening in de boeken staan.

12. De cijfermatige onjuistheid van de referentiebasis is onomstotelijk bepaald door Bijlage 2 van de Interim omgevingsverordening zelf (**Bijlage 20**). Blijkens de dwingende tabel voor de diercategorie D3 (vleesvarkens) op pagina 5 gold vanaf de verbodstermijn van 1 januari 2020 een maximale emissiefactor van **0,45 kilo ammoniak per dierplaats per jaar** op basis van een verplichte streefreductie van 85 procent.
13. Verweerder heeft in de thans bestreden stikstofberekening voor de referentiesituatie bij stal 1 en stal 2 op Hoekstraat 14 echter gerekend met de niet-emissiearme factor van **4,5 kilo ammoniak** uit de natuurvergunning 2016. Nu de vigerende provinciale verordening de stikstofreferentie per 1 januari 2020 dwingend heeft afgetoet op 0,45 kilo, heeft verweerder gesaldeerd met duizenden kilo's illegale papieren ammoniakruimte die onder de **laagste-waarde-regel** al jarenlang waren vervallen. Het berekenen van een 15% restruimte over deze Verordening-strijdige emissiebasis levert een onherstelbaar motiverings- en zorgvuldigheidsgebrek op.
14. Tevens volgt uit het controlerapport van 7 november 2016 (**bijlage 21**) dat ook de stalopzet op Hoekstraat 16 structureel in strijd met het Besluit emissiearme huisvesting en de vergunning in werking was: pag.5 ***“Tijdens de controle is vastgesteld dat uw vergunning wel maar uw bedrijfsvoering niet voldoet aan het Beh en daarom dient te worden aangepast”***. Ook voor Hoekstraat 16 geldt dat het berekenen van 15% restruimte over deze illegale emissiebasis, die gebaseerd is op emissiefactoren die hoger zijn dan de IOV-emissiefactoren, een directe schending oplevert van de laagste-waarde-regel en het zorgvuldigheidsbeginsel uit artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht.
15. **Samengevat:** er is een fundamenteel en structureel gebrek dat de beide beschikkingen rechtens nietig maakt: de oude natuurvergunning, de oude milieuvergunningen en de feitelijke uitvoering in de stallen zijn door verweerder gedurende de gehele historische vergunningsketen **sinds 2004 nimmer op elkaar afgestemd**. Terwijl verweerder in mei 2026 is uitgegaan van een papieren overwaarde van **ruim 13 ton** uit de natuurvergunning 2016, bewijzen de formele archiefstukken dat de milieuvergunningen al sinds 2004/2008 waren vastgezet op een fractie van die stikstofmassa (**4.333 kg**), dit berekend op basis van de intrekkingsbesluiten milieuvergunningen juli 2025, (**bijlagen 4 en 5**: 1.888,5 kg Hoekstraat 14 en 2.444,76kg Hoekstraat 16) Voorts bewijst de rechterlijke vaststelling (ECLI:NL:RBOBR:2023:4987, r.o. 5.5) dat geheel Hoekstraat 14 niet conform de natuurvergunning, dan wel de milieuvergunning in werking is geweest, waarbij uw Rechtbank heeft geoordeeld dat de exploitant de m.e.r.-plicht in 2014 bewust heeft omzeild en er in stal 3 helemaal geen varkens gehouden hadden mogen worden. De illegaliteit wordt onderstreept door de Raad van State-uitspraak van 3 februari 2021, (**bijlage 18**) rechtsoverweging 7.1: ***“Daar komt bij dat de inrichting van [appellante] al jarenlang in afwijking van de geldende omgevingsvergunningen milieu in werking is”*** en nog verder gemotiveerd door het Invorderingsbesluit van de Gemeente Boxmeer d.d. 15 maart 2021 (**Bijlage16**). Verder wordt de discrepantie onderschreven door de diverse controlerapporten van de ODBN, onder meer uit 2018 voor de locatie Hoekstraat 14 (**Bijlage 22**), waaruit blijkt dat de feitelijke uitvoering in de stallen wegens de aanwezigheid van stankafsluiters nóg verder afweek van de papieren werkelijkheid. Voorts bewijst het controlerapport van 7 november 2016 voor de locatie Hoekstraat 16 (**bijlage 21**) dat er sinds 2004 niet-gecertificeerde wassers waren geplaatst, waardoor deze stalsystemen **rechtens als traditionele stalsystemen zijn beoordeeld**. Nu verweerder heeft nagelaten deze dwingende discrepantie tussen het natuurspoor, het milieuspoor en de feitelijke stalinrichting op te lossen, inclusief **de verplichte aanpassingen** aan de Interim omgevingsverordening-normen per 1 januari 2020, berust de verleende 15% restruimte op **een onjuist feitencomplex en een defecte motivering**, hetgeen op basis van de laagste-waarde-regel dwingt tot algehele vernietiging van beide bestreden vergunningen.

Grond 5: Feitelijke verdamping stikstofrechten door sloop vóór besluitvorming en onrechtmatige externe saldering tussen gescheiden inrichtingen

1. Verweerder staat in de bestreden beschikking ten onrechte toe dat er stikstofruimte wordt behouden van reeds gesloopte varkensstallen, die blijkens de brief van de gemachtigde van de vergunninghouder op 11 december 2024 op dat moment al werden “leeggedraaid” (**Bijlage 7**). Uit

objectieve gegevens en de publicatie in De Gelderlander van 13 mei 2026 (**bijlage 23**) blijkt dat de exploitant de stallen reeds vóór het nemen van het besluit op 28 mei 2026 volledig had gesloopt, althans waren de stallen niet meer als zodanig te gebruiken. Nu de emissiebronnen ten tijde van de besluitvorming fysiek volledig waren verdwenen, is saldering rechtens en feitelijk onmogelijk.

2. De onrechtmatigheid van deze stikstofsaldering wordt bevestigd door de officiële richtlijnen van de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland betreffende de uitvoering van de Lbv-regeling (**Bijlage 24**). De RVO vermeldt daarin expliciet onder “**Vergunning voor een nieuwe activiteit**” dat om stikstofruimte te houden, het belangrijk kan zijn dat de ondernemer nog **niet is gestopt met de veehouderijactiviteiten** en dat plannen en de gedeeltelijke intrekking op tijd met het bevoegd gezag moeten worden besproken. Nu de vergunninghouder blijkens de feiten al in december 2024 is gestopt met de exploitatie, de milieuvergunningen in juli 2025 door de gemeente zijn ingetrokken en de stallen voorafgaand aan het besluit in mei 2026 volledig heeft gesloopt, is de stikstofruimte conform deze dwingende regelingsoorzaak volledig komen te vervallen.
3. **Subsidiar** is de vergunning onrechtmatig wegens een administratieve hercompositie van stikstofruimte. Verweerder voegt een gedeelte van de stikstofemissie van locatie Hoekstraat 14 en een gedeelte van locatie Hoekstraat 16 samen tot één nieuwe natuurvergunning: **onrechtmatige externe saldering**. In de uitspraak van uw Rechtbank van 28 maart 2025 onder zaaknummer SHE 23/1394 is echter bindend geoordeeld dat Hoekstraat 14 en Hoekstraat **16 gescheiden locaties en zelfstandige inrichtingen zijn**. Sinds de nieuwe milieuvergunning van juni 2021 voor Hoekstraat 16 zijn het twee strikt gescheiden bedrijven: een besloten vennootschap op nummer 14 en een vennootschap onder firma op nummer 16. Het staat vast dat Hoekstraat 14 en Hoekstraat 16 toebehoren aan twee juridisch, organisatorisch en vennootschappelijk volledig gescheiden rechtspersonen, te weten Landbouw Exploitatie Bedrijf Cornelissen B.V. respectievelijk Basisbedrijf Vortum-Mullem V.O.F. Dat Hoekstraat 16 behoort tot Basisbedrijf Vortum-Mullem blijkt ook uit het ODBN handhavingsrapport van 2016 (**bijlage 21**).
4. De splitsing tussen beide inrichtingen en het ontbreken van overdraagbare referentierechten wordt tevens onomstotelijk bewezen door de **formele procesbrief** van de gemachtigde van de **vergunninghouder aan uw Rechtbank d.d. 24 februari 2023 (bijlage 25)**. Hierin verklaart de gemachtigde zelf expliciet dat Hoekstraat 14 en 16 **als twee gescheiden inrichtingen opereren**, en dat de voor Hoekstraat 16 gedane PAS-melding 11 juli 2018 met kenmerk **2DsHf8rQBu1Y (bijlage 26)** rechtens geen stikstofrechten heeft gegenereerd en dat de **nieuwe aanvraag natuurvergunning van 21 oktober 2019 wordt aangehouden in afwachting van legalisering van de PAS-melding**.
5. De onrechtmatigheid van de referentiesituatie voor Hoekstraat 16 wordt ook bevestigd door de formele keuzesystematiek van verweerder zelf. Blijkens de formele herstelbrief (ook opgenomen in de procesbrief van 24 februari 2023) van de ODBN d.d. 23 november 2020, stelde verweerder de harde grens dat de lopende PAS-melding met kenmerk 2DsHf8rQBu1Y **expliciet via een intrekkingsverzoek moest worden ingetrokken** om überhaupt te mogen terugvallen op de natuurvergunning van 2016 als rechtmatige referentie voor de toen lopende vergunningprocedure.
6. Nu de vergunninghouder als antwoord daarop in de brief van 9 januari 2021 duidelijk heeft geweigerd deze melding in te trekken, en **verweerder op 11 januari 2021 de toenmalige natuurvergunningaanvraag voor Hoekstraat 16 onder kenmerk Z/105659 officieel heeft opgeschort** in afwachting van het landelijke legalisatieprogramma, waren de stikstofrechten uit de vergunning van 2016 voor de locatie Hoekstraat 16 **administratief en procedureel bevroren**.
7. Zolang deze vergunningprocedure uit 2019 formeel nog openstond en was opgeschort, fungeerden de onderliggende ammoniakrechten uit 2016 als het exclusieve referentiekader binnen dat specifieke dossier. Het bestuursrecht **verbiedt dat exact dezelfde referentieruimte gelijktijdig in een tweede, overlappende procedure wordt ingezet** om een nieuwe omgevingsvergunning te verlenen. Het dossier voor de 15% doorstartregeling was op de Lbv-vervaldatum van 10 december 2025 door deze onrechtmatige dubbele inzet van stikstofrechten dan ook incompleet en onzuiver. Verweerder had de nieuwe aanvraag in december 2025 direct wegens het ontbreken van vrij beschikbare, stabiele referentieruimte buiten behandeling moeten stellen.
8. Verweerder heeft derhalve gehandeld in directe strijd met haar eigen ambtelijke vaststellingen door in mei 2026 de stikstofruimte van Hoekstraat 16 als **een vrij beschikbare referentie bij de**

- B.V. op nummer 14 op te tellen.** Nu de openstaande procedure uit 2019 op de beslisdatum nog steeds formeel was opgeschort, en een openstaande PAS-melding ingevolge de vaste rechtspraak van de Raad van State onder meer onder nummer ECLI:NL:RVS:2019:1603 geen enkele overdraagbare stikstofruimte genereert, bedroeg de rechtmatige referentiesituatie voor Hoekstraat 16 ten tijde van de besluitvorming exact NUL.
9. **Meer subsidiair** voeren wij aan dat ten aanzien van de locaties Hoekstraat 14 en Hoekstraat 16 per 1 januari 2020 de dwingende rechtsplicht uit de Brabantse Interim omgevingsverordening gold. Bestaande stallen moesten vanaf die datum onvoorwaardelijk voldoen aan de strengere provinciale emissienormen en stalsystemen. Vaststaat dat de inrichtingen op deze datum feitelijk niet aan de Interim omgevingsverordening voldeden, en dat noch de omgevingsvergunningen milieu, noch de natuurvergunning uit 2016 hierop waren aangepast. Aangezien de exploitatie **vanaf januari 2020 derhalve in strijd met de vigerende provinciale wetgeving werd gevoerd**, beschikte de vergunninghouder bij de start van het Lbv-traject niet over de dwingend vereiste rechtmatige productietitel.
 10. Dat verweerder de stikstofrechten voor de deellocatie Hoekstraat 16 in de bestreden besluiten van mei 2026 nooit als vrije referentieruimte had mogen accepteren, wordt definitief ambtelijk bevestigd door haar eigen formele brief van 23 nov. 2020 onder kenmerk Z/105659 (**ook in de procesbrief bijlage 25**). In dit uittreksel verklaart de ODBN expliciet dat ten aanzien van Hoekstraat 16 niet inzichtelijk is gemaakt of de stallen voldoen aan de dwingende emissie-eisen uit de Interim omgevingsverordening Noord-Brabant. Verweerder stelt daarin zwart op wit: **'Indien niet wordt voldaan aan de emissie-eisen uit de Verordening wordt de vergunning geweigerd'**. Nu verweerder in mei 2026 in directe strijd met **haar eigen verordening** en haar eigen **dwingende ambtelijke weigeringsgrond** alsnog de defecte stikstofpot van Hoekstraat 16 heeft gebruikt om de 15% doorstartregeling te construeren, berust het besluit op een zorgvuldigheidsgebrek en misbruik van bevoegdheid.
 11. Ter verdere onderbouwing van de procedurele blokkade wijzen wij erop dat **de vergunningsketen uit 2016** ook voor de locatie Hoekstraat 14 reeds in **mei 2021 definitief is gebroken**. Blijkens de formele archiefstukken in **die procesbrief (bijlage 25)** heeft de vergunninghouder voor Hoekstraat 14 een nieuwe natuurvergunningaanvraag ingediend onder kenmerk Z/103033. Deze aanvraag is op 23 april 2021 door **de vergunninghouder ingetrokken** onder de formele stelling dat de beoogde wijzigingen **via intern salderen niet vergunningsplichtig zouden zijn**, hetgeen destijds administratief is verwerkt als **een interne melding** vastgelegd door verweerder op **27 mei 2021**.
 13. Van een automatische terugval naar de oorspronkelijke rechten uit de natuurvergunning van 2016 kon in mei 2021, en al helemaal niet bij de thans bestreden besluiten in 2026, rechtens geen sprake meer zijn. Blijkens het **officiële controlerapport van de ODBN van 20 februari 2018 (Bijlage 22)** was de werkelijke ammoniakemissie al jarenlang duizenden kilo's lager omdat stal 2 en nagenoeg alle afdelingen van stal 1 feitelijk waren uitgerust met stankafsluiters, wat een lagere feitelijke emissiefactor van 3,0 kilo in plaats van de vergunde 4,5 kilo met zich bracht. Een verdere feitelijke krimp in capaciteit in september 2019 is bovendien definitief vastgezet door het permanent sluiten van afdelingen om aan het Besluit emissiearme huisvesting te voldoen en verankerd is in de onherroepelijke uitspraak van de Raad van State van 3 februari 2021 (**Bijlage 18**), **was de vergunning van 2016 in mei 2021 aan de basis al volledig afgebroken**.
 14. Dat verweerder de vergunningsketen uit 2016 niet zomaar administratief mocht herstellen via de 15%-regeling, wordt bevestigd door de richtinggevende uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State onder nummer ECLI:NL:RVS:2024:4909 (rechtsoverweging 17.2). In deze vigerende jurisprudentie heeft de hoogste bestuursrechter haar rechtspraak over intern salderen officieel gewijzigd en dwingend geoordeeld dat de referentiesituatie nimmer mag worden betrokken bij de vraag of significante gevolgen van een project op voorhand zijn uitgesloten. In de voortoets — zijnde de wettelijke toets op de vergunningsplicht voor een Natura 2000-activiteit onder de Omgevingswet — mag voor de beoordeling of significante gevolgen zijn uitgesloten, **geen vergelijking meer worden gemaakt** tussen de gevolgen van het project en de referentiesituatie.
 15. Nu vaststaat dat de vergunninghouder op 27 mei 2021 de lopende vergunningaanvraag voor Hoekstraat 14 heeft ingetrokken en heeft gekozen voor **een louter interne melding van vergunningvrij intern salderen**, vormt deze melding ingevolge de laagste-waarde-regel **het**

nieuwe, bepalende stikstofniveau dat bovendien substantieel lager ligt dan de papieren massa uit de natuurvergunning 2016. Verweerder heeft in mei 2026 in strijd met deze rechtstoestand gehandeld door in de voortoets de stikstofuitstoot voor de nieuwe activiteiten onrechtmatig direct weg te strepen tegen de 15% papieren restruimte van de vervallen vergunning uit 2016 om de vergunningsplicht te omzeilen. Ingevolge rechtsoverweging 17.2 van de uitspraak ECLI:NL:RVS:2024:4909 mocht een referentiesituatie uitsluitend nog als mitigerende maatregel worden betrokken **binnen een volwaardige passende beoordeling ex artikel 6 lid 3 van de Habitatrichtlijn**. Nu deze passende beoordeling **volledig is nagelaten**, én verweerder bovendien zelf vaststelt dat de herstelmaatregelen voor 37 van de 38 betrokken habitattypen (**tabel 6, besluit natuurvergunning kenmerk Z/243220**) tekortschieten, ontberen allebei de thans bestreden besluiten elke rechtsgrondslag en dienen deze te worden vernietigd.

16. De onbevoegdheid van verweerder om de 15%-regeling toe te passen voor de locaties Hoekstraat 14 en Hoekstraat 16 is hiermee absoluut. Ingevolge de dwingende bepalingen van de landelijke Lbv-regelingen en de Europese staatssteunkaders geregistreerd onder SA.106555 en SA.106559 is deelname aan een beëindigingsregeling **uitsluitend toegestaan op basis van rechtmatige, onherroepelijke en stabiele vergunningsrechten**.
17. Nu in rechte vaststaat dat de stikstofrechten voor Hoekstraat 16 wegens de openstaande, **opgeschorte vergunningprocedure onder kenmerk Z/105659 juridisch onbepaald waren**, en de referentieketen voor Hoekstraat 14 wegens **de mislukte interne melding uit mei 2021 zonder de dwingend voorgeschreven passende beoordeling rechtens volledig illegaal was**, ontbeerde het Lbv-traject voor beide locaties elke rechtsgrondslag. Verweerder miste de publiekrechtelijke bevoegdheid om **deze twee defecte stikstofpotten administratief samen te voegen tot één projectreferentie**. Beide bestreden besluiten dienen wegens een fundamentele schending van artikel 6 lid 3 van de Habitatrichtlijn en de wet te worden vernietigd.
18. De onrechtmatigheid van de stikstofsaldering wordt tevens definitief Unierechtelijk bezegeld door de officiële richtlijnen in de **Factsheet Stikstofdepositie van de Commissie voor de milieueffectrapportage** d.d. 25 februari 2026 (**bijlage 27**). Onder verwijzing naar de vigerende stikstofjurisprudentie van de Raad van State schrijft de Commissie dwingend voor dat het rechtens niet langer is toegestaan om te salderen met onderdelen van een milieutoestemming die feitelijk zijn gerealiseerd maar structureel niet meer in gebruik of feitelijk buiten werking zijn gesteld. Nu vaststaat dat de stallen op zowel Hoekstraat 14 als 16 **niet waren gerealiseerd volgens de milieutoestemming** én voorafgaand aan de beslisdatum **al volledig waren leeggedraaid en fysiek gesloopt**, heeft verweerder gehandeld in strijd met deze dwingende Unierechtelijke mer-advieslijnen door de reeds verdampde ammoniakrechten alsnog te gebruiken voor de 15% doorstartregeling.

Grond 6: Kunstmatige splitsing van procedures, misbruik van bevoegdheid en ontwijking handhavingsdeadline

1. Verweerder stelt op pagina 10 van het besluit natuurvergunning dat de uitvoering van de rechterlijke uitspraak van 28 maart 2025 (de actieve handhavingszaak) in een afzonderlijke procedure plaatsvindt. Deze kunstmatige splitsing getuigt van een ernstige schending van het **zorgvuldigheidsbeginsel (art. 3:2 Awb)**.
2. Na diverse procedurele vertragingen heeft uw Rechtbank in de parallelle procedure wegens niet tijdig beslissen (**SHE 25/3354 OWNATU**) op **26 mei 2026 (bijlage 8)** bevolen dat verweerder uiterlijk binnen twee weken (uiterlijk medio juni 2026) een feitelijk handhavings- en intrekingsbesluit moest nemen.
3. In plaats van deze rechterlijke plicht onverwijld uit te voeren, heeft verweerder er bewust voor gekozen om de 'vrijwillige' aanvraag voor de 15%-regeling met voorrang te behandelen en op **28 mei 2026** te accorderen.
4. Dit actieve traineren wordt onomstotelijk bewezen door de **eigen schriftelijke verklaring van de ODBN aan uw Rechtbank van 22 december 2025 in de parallelle procedure (Bijlage 9)**. Verweerder stelt daar op pagina 2 letterlijk: *"Het enige relevante verschil tussen een intrekking op verzoek van vergunninghouder in het kader van de LVB, en op verzoek van de Milieuvereniging is de vergoeding voor vergunninghouder."*
5. Hiermee bekent verweerder zwart op wit dat zij de dwingende rechterlijke beslistermijn bewust heeft laten verlopen met als enig doel **om de financiële vergoeding van de overtreder veilig te**

stellen. Verweerder gebruikt de snelle verlening van de nieuwe natuurvergunning als een administratief schild om **de handhavingsplicht feitelijk inhoudsloos te maken.** Dit levert een zuivere vorm op van **misbruik van bevoegdheid in strijd met artikel 3:3Awb.**

6. Het had op de weg van correctheid gelegen als verweerder uiterlijk binnen de door uw Rechtbank verplicht gestelde termijn van 26 weken na de maart 2025 uitspraak een nieuw intrekkingbesluit had genomen op basis van die uitspraak. Wij wijzen de Rechtbank op de vaste beginselplicht tot handhaving (bevestigd in onder meer **ECLI:NL:RVS:2023:916** en **ECLI:NL:RVS:2019:3971**). Het bestuursorgaan mag slechts **van handhavend optreden afzien indien er sprake is van een concreet zicht op legalisatie.** Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak consistent overweegt (onder meer in haar stikstofjurisprudentie **ECLI:NL:RVS:2024:844, r.o. 1.5**), is het loutere feit dat een overtreder deelneemt aan een legalisatieprogramma, een uitkooptraject (zoals de LBV) of parallelle onderzoeken opstart, **onvoldoende** om een concreet zicht op legalisatie aan te nemen. Het 'aanhouden' of stilleggen van de handhavingsprocedure was derhalve in strijd met de wet.
7. Bij het verstrijken van de wettelijke beslistermijn op **27 september 2025** was er **geen concreet zicht op legalisatie** van een aanvraag van de bestreden Natura2000-vergunning. Zoals door ons gesteld onder gronden 2 en 3, is de **aanvraag nooit compleet gemaakt** door het ontbreken van de Aeriusberekening van 2 februari 2026, dan wel is de aanvraag pas als laatste aangevuld op 12 januari 2026. In ieder geval is er pas op 13 december 2025 een begin gemaakt met **het indienen van de verplichte Aeriusberekeningen.**
Het op 27 september 2025 niet handhaven was in strijd met de wet en maakt dat er een intrekkingbesluit op basis van de situatie tot aan 27 september 2025 en conform uw Rechtbank uitspraak van maart 2025 genomen had moeten worden en komen de beide bestreden besluiten ook hierom voor vernietiging in aanmerking.
8. Het bestreden besluit is gebaseerd op de Landelijke beëindigingsregeling veehouderijlocaties (LBV). Hierbij is 85% van de stikstofruimte ingeleverd, en heeft verweerder de resterende 15% omgezet in de bestreden Natura 2000-vergunning. Verweerder heeft hierbij de chronologische volgorde van **besluitvorming doelbewust gemanipuleerd.** Indien verweerder conform **het dwingende prioriteitsbeginsel** de rechtmatige volgorde had gerespecteerd, had zij eerst achtereenvolgens: **ten eerste** ons primaire intrekking- en handhavingsverzoek van **29 januari 2021** moeten afwikkelen, **ten tweede** het gezamenlijke stopzetting- en intrekkingverzoek milieuvergunning van de vergunninghouder zelf van **7 februari 2025 (bijlage 28)** moeten honoreren, en **ten derde** onverwijld uitvoering moeten geven aan de onherroepelijke uitspraak van uw Rechtbank van **maart 2025.** Blijkens de formele intrekkingbesluiten milieuvergunning van de ODBN onder kenmerken **Z/243262** en **Z/248760 (Bijlage 4 en 5)** staat in rechte vast dat dit intrekkingverzoek milieuvergunningen van de ondernemer ouder is **en dwingend is voorafgegaan** aan de vermeende stikstofaanvraag van **8 februari 2025.** De vigerende natuurvergunning van 2016 had dan ook al in het voorjaar van 2025 voor de volle 100 procent ingetrokken moeten zijn. Een latere LBV-omzetting had dan berekend moeten worden over de resterende ruimte: **15% van nul is en blijft nul.** Het passeren van deze **drie lopende rechtsgronden** levert een flagrante **schending op van het prioriteitsbeginsel**, alsmede van artikel 3:2 en artikel 3:3 van de Algemene wet bestuursrecht, en noopt tot de integrale vernietiging van beide bestreden besluiten.

Grond 7: Onrechtmatige kwalificatie van de 15%-regeling als 'passende maatregel', innerlijke tegenstrijdigheid en strijd met de Lbv-systematiek

1. Verweerder hanteert onder punt 11, pag. 12 van de zienswijzennota in het besluit natuurvergunning de fundamenteel onjuiste rechtsopvatting dat het verlenen van de voorliggende natuurvergunning een *"essentieel onderdeel dat uitmaakt van de passende maatregel, zijnde de Lbv-regeling"* is. Verweerder miskent hiermee de bestuursrechtelijke hiërarchie. Een ministeriële subsidieregeling kan nimmer de dwingende wettelijke toetsingskaders van de Omgevingswet en de Habitatrichtlijn passeren of versoepelen.
2. De motivering van verweerder is bovendien tegenstrijdig en getuigt van een ernstig motiveringsgebrek **ex artikel 3:46 Awb.** Terwijl verweerder op pagina 12 in de zienswijzennota onder punt 11 **glashard ontkent** dat het behoud van de 15% stikstofruimte een **harde eis is van de aanvrager**, bekent zij op pagina 25 van datzelfde besluit, onder **Samenvatting letterlijk het omgekeerde**, te weten dat: *"Het niet toestaan van het nieuwe project leidt ertoe dat de bestaande*

stikstofemissie en -depositie die worden veroorzaakt door de veehouderij in stand blijven, omdat de aanvrager afziet van deelname aan de subsidieregeling en niet overgaat tot beëindiging."

3. Verweerder hanteert hier de onjuiste rechtsopvatting dat het 'slagen' van een provinciale of landelijke subsidieregeling een legitiem motief vormt om stikstofrechten te verlenen.
4. Bovendien berust deze redenering op een fundamentele denkfout door verweerder binnen de Lbv-systematiek zelf. Het behouden van maximaal 15% van de stikstofemissie voor een vervolgfunctie is een louter **optionele faciliteit** binnen de ministeriële regeling, maar is rehtens **geen voorwaarde** voor de rechtmatige verstrekking of uitbetaling van de Lbv-subsidie. De ondernemer had de Lbv-overeenkomst tot volledige beëindiging ook zonder deze 15%-vergunning onverkort kunnen effectueren en de volledige miljoenencompensatie kunnen ontvangen.
5. **De ambtelijke willekeur en de oneigenlijke, louter financiële motieven** van verweerder worden definitief onomstotelijk bewezen door de eigen schriftelijke verklaring van de ODBN aan uw Rechtbank in de parallelle procedure SHE 25 / 3354 (**Bijlage 9**). Verweerder stelt daar op pagina 2 letterlijk: *"Het enige relevante verschil tussen een intrekking op verzoek van vergunninghouder in het kader van de Lbv, en op verzoek van de Milieuvereniging is de vergoeding voor vergunninghouder."* Het inzetten van publiekrechtelijke bevoegdheden om louter het financiële belang van een overtreder te dienen, levert een zuivere vorm op van machtsmisbruik en is strijdig met **artikel 3:3 Awb**.
6. Een andere onrechtmatigheid en innerlijke tegenstrijdigheid van de motivering in dat punt 11, pagina 12 van de zienswijzennota in het besluit natuurvergunning: verweerder hanteert hier de fundamenteel onjuiste rechtsopvatting dat het 'slagen' van een provinciale subsidieregeling een legitiem motief vormt om stikstofrechten te verlenen. Verweerder stelt dat het weigeren van de 15%-doorstartvergunning ertoe zou leiden dat de Lbv-regeling 'veel minder effect' zou hebben om ondernemers te 'overtuigen', **waardoor het behalen van de instandhoudingsdoelstellingen in het 'nee, tenzij'-scenario nóg moeilijker zou worden**.
7. Deze redenering kunnen wij in de kwestie Hoekstraat niet volgen: indien verweerder **simpelweg de wet en de bindende uitspraak van uw Rechtbank** van 28 maart 2025 onder zaaknummer SHE 23/1394 (**bijlage 14**) had gevolgd, én conform het intrekkingverzoek van ons, de natuurvergunning wegens de structurele illegaliteit én t.g.v. de algehele milieurechtelijke intrekking per juli 2025, **voor de volle honderd procent had ingetrokken**, was de stikstofreductie voor de overbelaste habitattypen geen 93,2 procent geweest, **maar 100 procent**.
8. Het inzetten van publiekrechtelijke bevoegdheden om louter het financiële belang van een overtreder te dienen **onder het mom van een 'passende maatregel'**, levert een zuivere vorm op van **misbruik van bevoegdheden**. Een ministeriële subsidieregeling kan nimmer de dwingende wettelijke toetsingskaders van de Omgevingswet passeren. De bewering dat **het illegaal in stand houden** van 15% stikstofuitstoot op vele overbelaste 'nee, tenzij'-knelpunten bijdraagt aan natuurherstel, is een **ecologische falsificatie**. De beide besluiten zijn wegens deze defecte motivering in strijd met **artikel 3:46 Awb**.

Grond 8: Schending Unierechtelijke m.e.r.-richtlijn (Wells-arrest) wegens negeren onherroepelijke uitspraak van 17 oktober 2023

1. Verweerder stelt in de zienswijzennota van het bestreden besluit natuurvergunning onder punt 5 op pagina 11 ten onrechte dat de m.e.r.-plicht voor de stallen buiten het beoordelingskader van een Natura 2000-activiteit valt. Dit standpunt getuigt van **een fundamentele miskenning** van het Unierecht en de formele rechtskracht van eerdere rechterlijke uitspraken.
2. In de onherroepelijke uitspraak van uw Rechtbank van 17 oktober 2023 onder zaaknummer ECLI:NL:RBOBR:2023:4987 (**Bijlage 17**) is bindend geoordeeld dat de bouw en de feitelijke ingebruikname **van stal 3 in 2014** rehtens moet worden beschouwd als een m.e.r.-plichtige installatie. Uw Rechtbank stelde onomstotelijk vast dat de ondernemer in 2014 door illegaal te handelen de m.e.r.-plicht bewust heeft omzeild en er ter plaatse helemaal geen varkens gehouden hadden mogen worden.
3. Ingevolge de vaste jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het richtinggevende **Wells-arrest (zaak C-201/02)** is verweerder als overheidsorgaan **onvoorwaardelijk verplicht** om de gevolgen van het verzuim van een milieueffectbeoordeling ongedaan te maken. Indien bij een eerdere vergunningverlening een m.e.r.-rapportage ten

onrechte is ontweken, brengt de Unierechtelijke herstelplicht mee dat er **alsnog een volwaardig milieueffectrapport inclusief een up-to-date passende beoordeling** moet worden opgesteld alvorens er enig opvolgend stikstofbesluit mag worden genomen.

4. Deze hernieuwde milieueffectbeoordeling **dient dwingend te worden uitgevoerd naar de meest actuele ecologische context en de nieuwste wetenschappelijke inzichten van het moment van de huidige besluitvorming in 2026**. Dit uitgangspunt wordt rechtstreeks bevestigd door de richtinggevende uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 18 december 2024 onder nummer ECLI:NL:RVS:2024:4923 (rechtsoverweging 18.5). De Afdeling oordeelt daarin dat de **formele rechtskracht van een eerdere vergunning volledig wordt gepasseerd** op het moment dat naar nationaal recht voor de voortzetting van een eerder niet toereikend beoordeeld project een nieuwe vergunning is vereist. Nu voor de exploitatie thans een nieuwe omgevingsvergunning voor een nieuwe Natura 2000-activiteit is aangevraagd, herleeft de Unierechtelijke herstelplicht integraal. Blijkens de Factsheet Stikstofdepositie van de Commissie voor de milieueffectrapportage d.d. 25 februari 2026 (**Bijlage 27**) is het achterwege laten van **dit m.e.r.-hersteltraject een fataal gebrek**, wat de natuurvergunning van 2 juni 2016 rehtens een absoluut onbruikbare basistitel maakt voor de 15% regeling.
5. Nu de vergunninghouder de m.e.r.-plicht voor Stal 3 bovendien destijds bij de aanvraag bewust heeft verzwegen, mocht verweerder in mei 2026 onder geen beding toestaan dat deze **frauduleuze en nimmer passend beoordeelde ammoniakrechten** als legitieme basistitel werden gebruikt voor de 15% doorstartregeling. Het gelijktijdig ontwijken van de m.e.r.-herstelplicht én het verlenen van een stikstofvoordeel levert een directe schending op van het Unierecht en het loyaliteitsbeginsel, hetgeen de bestreden besluiten beiden nietig maakt.

Grond 9: Onrechtmatige inzet van herstelmaatregelen als mitigerende salderingsruimte en directe ecologische schade op Sint-Jansberg, Oeffelter Meent en andere dichtbijgelegen Natura 2000-gebieden

1. Verweerder erkent dat de relevante Natuurdoelanalyses concluderen dat het halen van de wettelijke instandhoudingsdoelstellingen voor de betrokken Natura 2000-gebieden **thans ernstig in het geding is**. Ingevolge dwingende jurisprudentie mag stikstofreductie die wordt gerealiseerd in het kader van passende herstelmaatregelen ex artikel 6 lid 2 van de Habitatrichtlijn, zoals de Lbv, nimmer worden ingezet als mitigerende salderingsruimte voor de verlening van een nieuwe vergunning ex artikel 6 lid 3 van de Habitatrichtlijn. Dit levert **een schending** op van het Unierechtelijke verslechteringsverbod.
2. Dat ook intrekking van de laatste 15% zeer van belang is om ecologische schade tegen te gaan, wordt concreet bewezen door de **voorpagina van de AERIUS van het besluit met kenmerk RfmGoEEGanA1 (Bijlage 29)**. Deze berekening van de 15% referentiesituatie, **die verweerder zelf heeft gemaakt**, laat zien dat de laatste 15% nog steeds een concrete stikstoftoename van 0,72 mol per hectare per jaar veroorzaakt op kwetsbare stikstofknelpunten van het Natura 2000-gebied Sint-Jansberg. Mede ten gevolge van **de stikstoftoename** op alle Natura 2000-gebieden opgenomen in deze Bijlage 3, **noopt dit tot algehele intrekking van de vergunning van 2016**, zoals opgedragen door uw Rechtbank in maart 2025.
3. Evenzo toont **Tabel 6** van het bestreden besluit natuurvergunning aan dat de nieuwe activiteiten een actieve depositie tot 0,10 mol stikstof per hectare per jaar legt op zwaar overbelaste habitattypen, waaronder Habitatype H6510A (Glanshaver- en vossenstaarthooilanden) van de Oeffelter Meent. Omdat verweerder onder Tabel 6 letterlijk concludeert dat **voor 37 van de 38 betrokken habitattypen** uit de Natuurdoelanalyses blijkt dat het vastgestelde pakket aan maatregelen niet volstaat **om verslechtering tegen te gaan en realisatie van instandhoudingsdoelstellingen mogelijk te maken**, mocht verweerder op basis van de Unierechtelijke vogel- en habitatrichtlijnkaders geen enkele nieuwe belasting toestaan.
4. De onrechtmatigheid van deze saldering wordt definitief bevestigd door de **dwingende richtlijnen** in de Factsheet Stikstofdepositie van de Commissie voor de milieueffectrapportage d.d. 25 februari 2026 (**Bijlage 27**). De Commissie schrijft onder het additionaliteitsvereiste op pagina 3 en 4 voor dat provincies uitgebreid en inhoudelijk moeten motiveren dat de salderingsruimte niet reeds **nodig is als instandhoudings- of passende herstelmaatregel voor het betrokken gebied**. Nu verweerder in Tabel 6 **zelf vaststelt** dat de herstelmaatregelen voor 37 van de 38 habitattypen tekortschieten, was zij ingevolge de EU-M.e.r.-richtlijn en de Pasgeld-West-

jurisprudentie van de Raad van State (ECLI:NL:RVS:2026:193) verplicht de stikstofruimte exclusief te reserveren voor natuurherstel, **hetgeen saldering rechtens onmogelijk maakte.**

5. **Op basis van de AERIUS Bijlage 3 en op basis van deze Tabel 6** had verweerder **onverwijld gevolg moeten geven aan de Rechtbankuitspraak van maart 2025** onder rechtsoverweging 10, te weten de natuurvergunning van 2 juni 2016 integraal in te trekken met de bevoegdheid in artikel 5.4, eerste lid, onder c, van de Wet natuurbescherming **“omdat het college had verzuimd een voldoende gebiedsgerichte onderbouwing te geven met betrekking tot de noodzaak om passende maatregelen te treffen voor nabijgelegen Natura 2000-gebieden”**. Door verweerder zelf is met de AERIUS-berekening (bijlage 3 in het natuurvergunning besluit) en de formele conclusie op basis van Tabel 6 (ook in het natuurvergunning besluit) thans juist wel de sluitende, voldoende gebiedsgerichte onderbouwing gegeven om de natuurvergunning 2016 **voor de volle honderd procent in te trekken**, en dient ook hierom het bestreden intrekkingbesluit te worden vernietigd.

Grond 10: Onrechtmatige grondslag van de Lbv-deelname wegens het ontbreken van een milieutechnisch legale en provincierechtelijk conforme productietitel bij de start van de aanvraag

1. Verweerder baseert de weigering tot intrekking en de parallelle vergunningverlening op de stelling dat de vergunninghouder rechtmatig deelneemt aan de Landelijke beëindigingsregeling veehouderijlocaties. Wij voeren aan dat **de basistoegang tot deze regeling rechtens nietig is**, omdat de inrichting direct bij de start van de aanvraag op fundamentele onderdelen niet voldeed aan de dwingende landelijke en provinciale Lbv-deelnamevoorwaarden.
2. Ingevolge de stringente staatssteunvoorwaarden van de Europese Commissie onder artikel 107 VWEU, en de landelijke Lbv-regeling dossier SA.106555 en dossier SA.106559, is **deelname uitsluitend en limitatief gereserveerd** voor het definitief **sluiten van rechtmatige en legale productiecapaciteit**. Er mag onder het Europese Unierecht onder geen beding gemeenschapsgeld of subsidie worden verstrekt voor het opkopen van illegale of in strijd met de vigerende provinciale verordeningen in stand gehouden capaciteit.
3. Ten aanzien van de locaties Hoekstraat 14 en Hoekstraat 16 gold per 1 januari 2020 de dwingende rechtsplicht uit de Brabantse Interim omgevingsverordening. Bestaande stallen moesten vanaf die datum onvoorwaardelijk voldoen aan de strengere provinciale emissienormen en stalsystemen. Vaststaat dat de inrichtingen op deze datum feitelijk niet aan de Interim omgevingsverordening voldeden, en dat noch de omgevingsvergunningen milieu, noch de natuurvergunning uit 2016 hierop waren aangepast. Aangezien de exploitatie vanaf januari 2020 derhalve in strijd met de vigerende provinciale wetgeving werd gevoerd, beschikte de vergunninghouder bij de start van het Lbv-traject niet over de dwingend vereiste rechtmatige productietitel.
4. Dat de vigerende natuurvergunning uit 2016 deze vereiste legale productietitel niet kon leveren, staat in rechte onomstotelijk vast door de uitspraak van uw Rechtbank van 28 maart 2025 onder zaaknummer SHE 23/1394. Uw Rechtbank heeft daarin bindend geoordeeld dat de vergunning uit 2016 wegens strijd met artikel 6 lid 3 van de Habitatrichtlijn materieel illegaal is. De stelling dat deze illegaliteit ten tijde van de Lbv-aanvraag nog niet gold omdat de uitspraak pas later is gewezen, miskent de werking van het Unierecht. Een wegens strijd met de Habitatrichtlijn verleende vergunning mist vanaf de datum van haar totstandkoming in 2016 elke rechtmatige status en kan onder de Europese steunvoorwaarden nimmer als stabiele referentiecapaciteit voor een publiekrechtelijk uitkooptraject dienen.
5. Finaal voeren wij aan dat bij de indiening van de aanvraag van de landelijke Lbv-beëindigingsregeling er essentiële feiten voor de RVO niet correct zijn voorgesteld. De aanvrager heeft de overheid onterecht een stikstofreferentie **van 12.960,3 kg ammoniak uit de natuurvergunning 2016** te koop aangeboden, hetgeen direct mathematisch wordt bewezen door het feit dat **de nu verleende 15% restruimte (1.944,05 kg) exact door de aanvrager is berekend over deze totale foutieve massa**. De aanvrager wist op basis van de onherroepelijke m.e.r.-fraude-uitspraak uit 2023, de niet-geplaatste luchtwassers uit het handhavingsbesluit van 2021 en de feitelijke stankafsluiters uit 2016 dat deze rechten aan de basis waren vervallen. Verder blijkt uit het officiële verweerschrift van verweerder d.d. 7 juni 2024 onder kenmerk Z/199735 (**Bijlage 15**), dat verweerder op pagina 5, ad7 en pagina 6, ad9 officieel tegenover uw

Rechtbank heeft erkend: *"Het is inmiddels duidelijk dat de natuurvergunning, ondanks dat deze in rechte onaantastbaar is, is verleend in strijd met wettelijke voorschriften en dat de in artikel 5.4, eerste lid, onder c, van de Wnb genoemde omstandigheid zich voordoet."* Nu verweerder daarmee zelf zwart op wit heeft toegegeven dat de vergunning in 2016 was verleend in strijd met wettelijke voorschriften én dat de stallen door de aanwezigheid van verzwegen stankafsluiters feitelijk een veel lagere emissie hadden dan vergund, stond reeds in juni 2024 onherroepelijk vast dat de natuurvergunning 2016 een Unierechtelijk illegale en overgewaardeerde referentiemassa bevatte. Het desondanks te koop aanbieden **van deze defecte rechten** om een aanzienlijke som staatssteun te ontvangen, levert een schending op van het rechtszekerheidsbeginsel en maakt **de Lbv-grondslag rechtens nietig**. Nu de publiekrechtelijke bevoegdheid voor de 15% doorstartregeling en de daaraan gekoppelde belangenafweging volledig rusten op **deze onrechtmatige Lbv-grondslag**, ontbeert de overheid elk mandaat. **Deze vastgestelde defecte rechten** tasten de rechtmatigheid van de gehele ambtelijke keten aan, waardoor allebei de thans bestreden besluiten — te weten de verleende Natura 2000-vergunning onder kenmerk Z/243220 én het weigeringsbesluit tot handhaving onder kenmerk Z/249479 — wegens strijd met artikel 3:2 en artikel 3:3 van de Algemene wet bestuursrecht integraal dienen te worden vernietigd.

Grond 11: Onrechtmatige weigering van de immateriële schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn (art. 6 EVRM juncto artikel 8:88 en 8:91 Awb)

1. Verweerder wijst het verzoek om immateriële schadevergoeding in het bestreden besluit ten onrechte af met de enkele stelling dat dit niet aan de orde zou zijn. Dit standpunt getuigt van een fundamentele miskennis van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, bv. van 10 april 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1436, R.o.6.1.
2. Het formele en primair schriftelijke verzoek tot volledige intrekking van de natuurvergunning is door ons ingediend op **29 januari 2021**. Ten tijde van de thans voorliggende beroepsprocedure is de redelijke termijn van twee jaar voor de behandeling van het geschil in de bezwaar- en beroepsfase (als bedoeld in vaste rechtspraak) met inmiddels **bijna 3,5 jaar overschreden**.
3. Ingevolge de dwingende systematiek van de Raad van State levert een overschrijding van de redelijke termijn een onweerlegbaar rechtsvermoeden op dat wij spanning en frustratie hebben ondervonden. Dit geeft recht op een forfaitaire schadevergoeding van **€ 500,- per half jaar** (of een gedeelte daarvan) waarmee de termijn is overschreden. Wij maken hierbij aanspraak op deze vergoeding, te berekenen vanaf 29 januari 2021 tot aan de dag van de uiteindelijke uitspraak van uw Rechtbank in deze hoofdzaak.
4. Wij wijzen uw Rechtbank er uitdrukkelijk op dat de extreme vertraging in deze procedure **volledig en exclusief aan de bestuurlijke fase van verweerder (het College van Gedeputeerde Staten) is toe te rekenen**. Uw Rechtbank heeft reeds bij uitspraak van 28 maart 2025 (zaaknummer SHE 23/1394) het eerdere weigeringsbesluit vernietigd en verweerder opgedragen uiterlijk op 27 september 2025 opnieuw te beslissen. Verweerder heeft deze rechterlijke beslistermijn bewust laten verlopen en heeft de handhavingprocedure opgeschort om het te late Lbv-subsidietraject **van de vergunninghouder te faciliteren**. Pas na een hernieuwde rechterlijke veroordeling wegens niet tijdig beslissen op 26 mei 2026 (zaaknummer SHE 25/3354 OWNATU) **(bijlage 8)** heeft verweerder de thans bestreden besluiten genomen.
5. Nu de vertraging in de bestuurlijke fase de termijn van een half jaar voor de bezwaar- en heroverwegingsfase met vele jaren heeft overschreden, dient de immateriële schadevergoeding op grond van het loyaliteitsbeginsel en het égalitébeginsel volledig ten laste te komen van **de rechtspersoon de Provincie Noord-Brabant**. Wij verzoeken uw Rechtbank derhalve uitdrukkelijk om verweerder in de definitieve uitspraak te veroordelen tot **een immateriële schadevergoeding**.
6. Verder een overzicht **(bijlage 30)** van het **formele procesverloop** inzake ons intrekkingverzoek Natuurbeschermingswetvergunning Hoekstraat 14 (periode januari 2021 t/m juni 2026). Voor de volledige, actuele en chronologische weergave van alle handavingsschappen in dit dossier, alsmede de onderliggende stukken waaruit de jarenlange handavingssonwil en de ernst van de overtredingen blijken, verwijzen wij nadrukkelijk **naar het openbare dossier op onze**

website (**Bijlage 31** voor de formele bronlocatie en live-URL: mlvc.nl). [Overlast Hoekstraat Rijkevoort - MLVC](#)

III. VERZOEK AAN DE RECHTBANK

Wij procederen al bijna 5,5 jaar tegen verweerder. Verweerder heeft nu tot twee maal toe geweigerd om met inachtneming van de rechterlijke uitspraken een rechtmatig besluit te nemen. Indien uw Rechtbank de zaak wederom terugverwijst, zal verweerder die procedure opnieuw onnodig rekken. Wij verzoeken uw Rechtbank daarom:

1. De beroepen gegrond te verklaren, het weigeringsbesluit (Z/249479) en het vergunningsbesluit (Z/243220) volledig te vernietigen;
2. Met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b van de Algemene wet bestuursrecht zelf in de zaak te voorzien door het primaire intrekkingverzoek alsnog toe te wijzen, de natuurvergunning van 2 juni 2016 voor 100 procent in te trekken en ook de gevraagde natuurvergunning definitief te weigeren;
3. Verweerder te veroordelen tot betaling van een immateriële schadevergoeding ter hoogte van € 500,- per half jaar waarmee de redelijke termijn is overschreden in de intrekkingenzaak (Z/249479), te rekenen vanaf 29 januari 2021 tot aan de dag van uw uitspraak;
4. Verweerder te veroordelen in de proceskosten en tot de volledige terugbetaling van het griffierecht voor allebei de afzonderlijke bestreden besluiten en beroepsprocedures.

Voor de specificatie van alle bewijsmiddelen (Producties 1 t/m 31) wordt verwezen naar de separaat overgelegde 'Bijlagenlijst namens de Milieuvereniging Land van Cuijk' (JR2612_Bijlagenlijst).

Hoogachtend,

Milieuvereniging Land van Cuijk

Geert Verstegen, voorzitter

Jan Reijnen, secretaris

p/a Beerseweg 10, 5451 NS Mill